

Arrest

nr. 31 532 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen:
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college voor burgemeester en schepenen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen, X en X, en X, die eveneens verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, genomen ten opzichte van de vier verzoekende partijen, van de bevelen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van de eerste en vierde verzoekende partij en van de bevelen van de gemachtigde van de minister tot terugbrenging gegeven aan eerste verzoekende partij betreffende tweede en derde verzoekende partij, alle beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die loco advocaat A. DEPOURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. COEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer O.A., van Turkse nationaliteit, komt België binnen op 24 juli 2003 en verklaart zich vluchteling op 25 juli 2003. Op 28 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 15 917 van 16 september 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

De heer O.A. dient op 24 januari 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij wordt op 21 augustus 2007 gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

Zijn echtgenote en de drie kinderen, eerste, tweede, derde en vierde verzoekers, dienen op 7 december 2007 vanuit Roemenië een visumaanvraag voor België in.

Op 3 januari 2008 worden deze visumaanvragen geweigerd.

Op 5 januari 2008 komen verzoekers België binnen.

Op 12 februari 2008 dienen verzoekers zich aan bij de stad Antwerpen en wordt hen een aankomstverklaring afgeleverd (bijlage 3) waarin hun verblijf wordt toegestaan tot 4 april 2008. Eveneens op 12 februari 2008 dienen verzoekers een aanvraag in voor een bewijs van voldoende huisvesting in het kader van een verzoek tot gezinshereniging.

Op 16 april 2009 dienen verzoekers verscheidene documenten in, ondermeer medische attesten, die door de stad Antwerpen naar de Dienst Vreemdelingenzaken worden gestuurd met de vermelding "betrokkene vraagt met deze documenten de verlenging aan van de bijlage 3".

Op 26 mei 2008 dienen verzoekers bijkomende documenten in (bewijs lidmaatschap ziekteverzekering).

Op 27 mei 2008 deelt de Dienst Gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat bepaalde documenten ontbreken.

Op 3 juni 2008 dient de advocaat van verzoekers een aantal documenten in bij de stad Antwerpen die vergezeld gaan van een begeleidend schrijven dat melding maakt van een aanvraag gezinshereniging en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2008 dienen verzoekers een attest van voldoende huisvesting in.

Op 13 augustus 2008 deelt de Dienst Gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen opnieuw mee dat bepaalde documenten ontbreken.

Op 5 november 2008 wordt in een overzichtsnota van de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst melding gemaakt van het feit dat de aankomstverklaring die aan verzoekers werd afgeleverd, niet correct was.

Op 24 december 2008 richt de advocaat van verzoekers een schrijven tot de stad Antwerpen dat melding maakt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en waarin uitzonderlijke omstandigheden worden aangevoerd.

Op 6 mei 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen mee dat de aanvraag van verzoekers niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Op 27 mei 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten opzichte van verzoekers en worden de bevelen om het grondgebied te verlaten ten opzichte van eerste en vierde verzoekers en de bevelen tot terugbrenging van tweede en derde verzoekers ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissingen tot weigering van verblijf hebben alle vier dezelfde motieven:

“REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12 bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk: Vervallen paspoort, geen visum

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over”

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van eerste verzoekster luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 1^E: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort, visum.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van vierde verzoeker luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 1^E: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een visum.”

De bevelen tot terugbrenging van tweede en derde verzoekers zijn als volgt gemotiveerd:

“REDEN VAN MAATREGEL

Geen nationaal paspoort en visum”.

Op 25 juni 2009 dienen eerste en vierde verzoekers een asielaanvraag in.

Op 1 juli 2009 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat de aankomstverklaring op 12 februari 2008 ten onrechte aan verzoekers werd afgeleverd.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Tweede verwerende partij, de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, meent dat de bestreden beslissingen tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag een bijlage 15ter is die werd ter kennis gebracht door het gemeentebestuur, zodat tweede verwerende partij niet bevoegd is.

Zoals zal blijken uit de bespreking van het eerste middel, hebben verzoekers een aanvraag ingediend op basis van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat indien de in artikel 12bis, § 3 van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, het gemeentebestuur hem kennis geeft van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Uit deze bewoordingen blijkt dat het gemeentebestuur bevoegd is tot het nemen van de bestreden beslissingen tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag. Betreffende deze bestreden beslissingen is het beroep, in zoverre het ook gericht is tegen de Belgische Staat vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, onontvankelijk wegens onbevoegdheid van tweede verwerende partij.

3.2. Tweede verwerende partij voert aan dat verzoekende partijen niet getuigen van het vereiste belang bij de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, omdat eerste en vierde verzoekende partij een asielaanvraag hebben ingediend en in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

De Raad stelt vast dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu de rechtstoestand van verzoekers beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.1. Eerste verwerende partij, de stad Antwerpen, voert aan dat de minderjarige kinderen van Turkse nationaliteit volgens artikel 342 van het Turks Burgerlijk Wetboek moeten worden vertegenwoordigd door hun beide ouders terwijl in casu enkel de moeder optreedt.

3.3.2. In de repliekmemoirie stellen verzoekers dat verwerende partij de tekst van de betreffende Turkse wetsartikelen niet voorlegt en dat, voor zover het Turks recht al van toepassing zou zijn, er nog steeds zoiets bestaat als het stilzwijgend mandaat tussen echtgenoten zodat het verzoekschrift op ontvankelijke wijze is ingesteld.

3.3.3. De Raad heeft een eigen autonome procedureregeling, deze bepalingen zijn terug te vinden in de artikelen 39/56 tot 39/85 van de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het was de wil van de wetgever om hierbij uit te gaan van de procedurereglementen die van toepassing zijn op de procedures voor de Raad van State (verslag aan de koning betreffende het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S. 28 december 2006, Ed. 4, 75382).

Inzake de procesbekwaamheid om in rechte op te treden voor de Raad, gelden er geen bijzondere bepalingen, het gemeen recht is bijgevolg van toepassing. Om een procedure bij de Raad te kunnen instellen, moet verzoeker handelingsbekwaam zijn. Dit maakt dat minderjarigen moeten worden bijgestaan door een ouder of voogd. In casu zijn tweede en derde verzoekers minderjarigen die worden bijgestaan door hun moeder. Dit volstaat opdat het beroep voor de Raad op ontvankelijke wijze is ingesteld in hoofde van de twee minderjarige verzoekers.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel, geput uit de schending van art. 12bis § 3 alinea 3 Vreemdelingenwet:

Dit artikel voorziet: “Indien de Minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt of indien binnen een periode van 9 maanden, volgend op de indiening van de aanvraag, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf”.

Bovendien kan, mits een gemotiveerde beslissing, in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complex karakter van de aanvraag, de termijn van 9 maanden verlengd worden met een periode van 3 maanden (art. 12bis § 3 alinea 4).

De bestreden beslissingen vermelden dat het verzoek om toelating tot verblijf werd ingediend op 12.02.2008.

Het is duidelijk dat verweerder de termijn van 9 maanden, desgevallend verlengd ingevolge het complexe karakter van de aanvraag, niet gerespecteerd heeft, want de beslissing dateert van 06.05.2009.

De wet is derhalve overschreden.”

4.1.2. In de nota repliceert eerste verwerende partij dat verzoekers geen ontvankelijke aanvraag hebben ingediend zodat artikel 12bis, § 3, alinea 3 van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden, de termijn gaat in de dag waarop een ontvankelijke aanvraag werd ingediend. In casu zijn de aanvragen

onontvankelijk. Bovendien werd de aanvraag slechts in september 2008 ingediend wanneer alle nodige stukken werden overgemaakt.

4.1.3. In de repliekmemorie blijven verzoekers bij hun standpunt.

4.1.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers op verschillende data verscheidene documenten hebben ingediend en op verschillende data een aanvraag waarin melding wordt gemaakt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient eerst te worden uitgemaakt op basis van welk artikel en op welke datum verzoekers hun aanvraag hebben ingediend.

Artikel 12 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.”

In het dossier bevindt zich een aanvraag van 24 december 2008 waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van uitzonderlijke omstandigheden, dit betreft bijgevolg een aanvraag op basis van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter evenzeer dat op 12 februari 2008 het verblijf van verzoekers, door middel van de aankomstverklaring (bijlage 3) werd toegestaan tot 4 april 2008, dit is een termijn van drie maanden na hun binnenkomst. Bijgevolg bevonden verzoekers zich in de situatie van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft achteraf vastgesteld dat deze aankomstverklaring onterecht aan verzoekers werd afgeleverd. Deze vaststelling gebeurde intern voor het eerst op 5 november 2008 en vervolgens op 1 juli 2009. In de periode daarvoor gingen zowel verzoekers als de betrokken overheden er bijgevolg van uit dat deze aankomstverklaring geldig was.

Verwerende partij kan zich niet beroepen op een materiële vergissing van haar kant die zij nog niet had rechtgezet ten tijde van de bestreden beslissing. De wettelijkheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld op het moment waarop deze is genomen.

Nu vaststaat op basis van welk artikel de aanvraag werd ingediend, namelijk artikel 12bis, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld op welke datum verzoekers dit hebben gedaan.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers op 12 februari 2008 te kennen hebben gegeven dat zij een aanvraag gezinshereniging wensten in te dienen.

Artikel 12bis, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in § 1, tweede lid, 1° en 2° bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt,

ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven."

Hieruit volgt dat de aanvraag pas wordt aanvaard en als ingediend beschouwd nadat de vreemdeling alle bewijzen bedoeld in § 2 heeft overgemaakt.

§ 2 van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet vermeldt documenten die aantonen dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage van deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de medische getuigschriften werden ingediend op 16 april 2009. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel niet dat aan verzoekers een document werd afgeleverd waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend (bijlage 15bis). Er werd hen evenmin een attest van immatriculatie afgeleverd waarvan de geldigheid negen maanden na de datum van de afgifte van de bijlage 15bis vervalt (artikel 26 § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Integendeel, de gemeente vroeg hen bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekers betwisten dit niet in het verzoekschrift. Zoals verwerende partij terecht opmerkt, werd er geen beslissing genomen waarbij de aanvraag als ingediend werd aanvaard, ontvankelijk werd verklaard en verzoekers als gevolg hiervan in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie dat negen maanden geldig is. Bijgevolg was er nog geen beslissing inzake de ontvankelijkheid en was de periode van negen maanden volgend op de indiening van de aanvraag nog niet begonnen.

Verzoekers kunnen zich dus niet beroepen op de bepaling van artikel 12bis, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: *"Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de indiening van de aanvraag geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot verblijf"*.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar 12 februari 2008 doet hieraan geen afbreuk, omdat zoals reeds werd overwogen aan verzoekers geen document werd afgeleverd waaruit blijkt dat zij de aanvraag hadden ingediend samen met een attest van immatriculatie geldig voor negen maanden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel, geput uit de schending van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit art. 62 Vreemdelingenwet en artikelen 1 t/m 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991.

1. In de bestreden beslissing staat telkens: "Betrokkene legt niet alle in art. 12bis § 2 van de wet bedoelde bewijzen over".

Onderaan de beslissing staat onder 1 een voetnoot: "De feitelijke reden(en) aanduiden".

Op geen enkele van de bestreden beslissingen staat ook maar één document vermeld dat niet zou zijn voorgelegd!

Trouwens, op 18.06.2008 reageerde DV Antwerpen op een brief van hun raadsman d.d. 03.06.2008 en formuleerde de benodigde documenten: paspoort, geboorteakte, huwelijksakte of bewijs partnerschap, ziektekostenverzekering geldig in België, medisch getuigschrift, uittreksel strafregister (voor + 18jarigen), attest voldoende huisvesting.

Vermits er problemen waren met de vorige woonst van verzoekers, kon het attest van voldoende huisvesting slechts op 07.07.2008 afgeleverd worden voor het adres te (...).

Dit laatste attest werd ook rechtstreeks aan DV Antwerpen overgemaakt door de bevoegde huisvestingsdienst.

Nochtans kreeg eerste verzoekster, hoewel zij reeds twee of misschien zelfs drie keer bij de Vreemdelingendienst was geweest en kopie had laten nemen van alle vereiste documenten, op

08.09.2008 opnieuw een uitnodiging om dringend een aantal stukken, waaronder ook opnieuw het attest van voldoende huisvesting, te komen binnenbrengen.

Dit is alsnog gebeurd. Het is derhalve merkwaardig en in strijd met de motiveringsplicht, dat op de bestreden beslissing nergens wordt vermeld welke bewijsstukken of documenten zouden ontbroken hebben.

2. De materiële motiveringsplicht werd tevens geschonden doordat niet ingegaan werd op de "uitzonderlijke omstandigheden" die op 24.12.2008 werden ingeroepen (stuk 5) op grond van art. 12bis § 1 alinea 2, 30 Wet.

Geen enkele omstandigheid werd beantwoord!

Het getuigt evenmin van zorgvuldigheid een beslissing te nemen zonder een duidelijk aangegeven reden waarom een verzoek wordt geweigerd, terwijl het expliciet is voorzien in de Wet dat uitzonderlijke omstandigheden kunnen ingeroepen worden (vergelijk met de toepassing van art. 9bis Wet, waar DVZ de plicht tot motiveren tegenwoordig ernstig neemt)."

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de voorwaarden van de formele motiveringsplicht is voldaan, dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen niet moet vermelden, zij moet niet "verder" motiveren en dat zowel de toepasselijke rechtsregel als de feitelijke grondslag worden vermeld.

4.2.3. In de repliekmemoirie zetten verzoekers uiteen dat verwerende partij niet antwoordt op de omstandigheid dat de neer te leggen documenten niet werden vermeld en dat verzoekers en de Raad geen controle kunnen uitoefenen op het ingeroepen weigeringsmotief.

4.2.4. Uit de bewoordingen van het derde middel blijkt dat dit is gericht tegen de eerste vier bestreden beslissingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bespreking van het eerste middel en uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen is gebleken dat de overheid de aanvraag van verzoekers beschouwd heeft als een aanvraag op basis van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in § 1, tweede lid, 1° en 2° bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

Dit betreft de omstandigheid waarin de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. De situatie waarin deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, wordt omschreven in artikel 26, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de in artikel 12bis, § 3 van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.”

In casu werd de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard en dit kan enkel indien zij niet voldoen aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet namelijk een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden (1°) of maximaal drie maanden (2°) en het vóór het einde van deze machtiging overleggen van alle in § 2 bedoelde bewijzen. Ook dient rekening te worden gehouden met *“de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf”* zoals vermeld in artikel 12bis § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verwerende partij of de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik van de bestreden beslissingen nog niet hadden meegedeeld dat verzoekers ten onrechte de aankomstverklaring hadden verkregen.

In dit opzicht is het motief *“betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk: vervallen paspoort, geen visum”*, zonder enige bijkomende uitleg, niet duidelijk of geheel ondubbelzinnig te noemen, minstens niet afdoende. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, gelet op de in het verleden toegekende verblijfsmachtiging, eveneens melding gemaakt van de documenten vermeld in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet die niet werden voorgelegd. De bestreden beslissing vermeldt evenwel niet welke vereiste documenten niet werden voorgelegd, zodat verzoekers niet weten op welk punt zij in gebreke zouden zijn gebleven en de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen.

De motieven van de eerste vier bestreden beslissingen zijn niet afdoende en werden niet in alle redelijkheid genomen. De schending van de materiële motiveringplicht kan worden aangenomen.

Dit onderdeel van het derde middel is gegrond.

Gelet op de gegrondheid van het eerste onderdeel van het derde middel, dat tot de nietigverklaring leidt van de eerste vier bestreden beslissingen, dienen het tweede onderdeel van het derde middel en het tweede middel niet te worden onderzocht.

Verzoekers voeren geen afzonderlijke middelen aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissingen wordt niet ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 27 mei 2009 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, genomen ten opzichte van de vier verzoekende partijen, worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET